

8 en 9 april 2017

Battlefield Tour 2017

RCL Branch 005

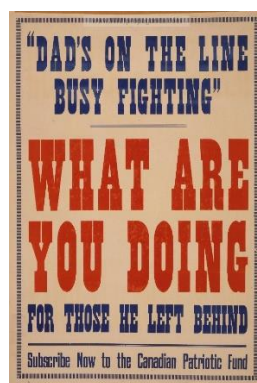
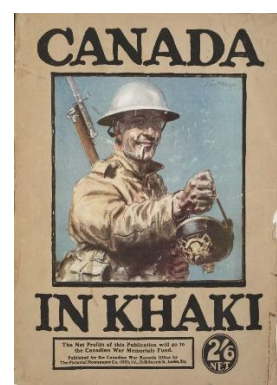
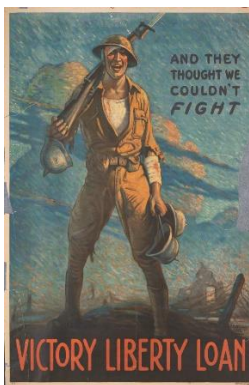
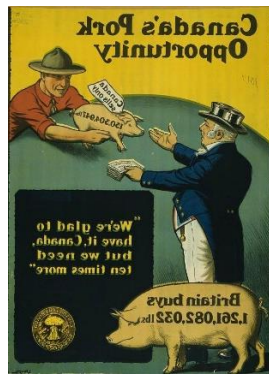
100 JAAR VIMY/150 JAAR CANADA

Berry Swarhoff
RCL BRANCH 005 | AUTEUR

Canada needs men for the 1st World War

Recruiting posters found all over Canada

Voorwoord President Gerard Hendriks

Het is een eer en een genoegen om dit voorwoord te schrijven.

Dit jaar is voor Canada een heel speciaal jaar. Het is niet alleen de 100ste verjaardag van de "Birth of a Nation", (de Slag om Vimy), maar ook wordt de 150ste verjaardag van de Canadese federatie gevierd in heel Canada. Vandaar dat wij in dit speciale jaar een tweedaagse reis ondernemen. Als een eerbetoon aan onze Canadese kameraden, die zo gevochten hebben op de slagvelden van Ieper en Vimy. Maar ook om onze betrokkenheid te tonen naar alle Canadezen en een met hen te zijn bij deze speciale herdenking in Vimy en daarmee ook voor alle slachtoffers van de "Great War".

Voor het eerst in de korte historie van Branch 005 gaan we een rol spelen in de belangrijkste herdenking bij het Canadese Monument in Vimy. De Zone Colour Party bestaat uit voornamelijk uit kameraden van RCL, Branch 005 en we zullen met een groot gezelschap deelnemen aan deze ceremonie. En dat niet alleen. Ook zijn we aanwezig bij de ceremonie bij de "Menen Poort" te Ieper (in België) en bezoeken we de belangrijkste "battlefield sites" rond Ieper. Dit allemaal verpakt in deze heuse RCL Battlefield tour 2017.

Ik wil de "Vimy Commissie" bestaande uit Ruud Janssen, Martin Reelick en Berry Swarthoff dan ook heel erg bedanken voor het vele werk dat ze verzet hebben om deze reis te verwezenlijken, en het samenstellen van dit prachtige en indrukwekkende naslagwerk. Met dit boekje ontvangt u veel achtergrondinformatie over de plaatsen die we bezoeken, maar ook plaatsen die we niet bezoeken maar wel interessant zijn. Ik wens u daarbij veel leesplezier, mooie herdenkingen maar vooral ook een geweldig samenzijn in deze twee dagen.

Prologue President Gerard Hendriks

It is an honour and a pleasure to write this introduction.

This year is a very special year for Canada. Not only the 100th Anniversary of the “Birth of a Nation” (Battle of Vimy), but also the 150th Anniversary of the Canadian Federation which will be celebrated throughout the country. For this reason, we initiate a two days trip in this special year, as an homage to our Canadian comrades who fought fiercely on the battlefields of Ypres and Vimy. But also, to show our commitment to all Canadians and become one with them at this special commemoration in Vimy and thus for all victims of the “Great War”.

For the first time in the short history of RCL Branch 005 we intent to play a role in the most important commemoration at the Canadian monument in Vimy. The Zone Colour Party consist mainly of comrades of RCL Branch 005 and we will participate with a considerable delegation in this ceremony, which is not our only contribution. We are expected to be present at the Last Post ceremony at the “Menin Gate” in Ypres (Belgium) and will visit the most important “Battlefield sites” around Ypres. All prepacked in the RCL Battlefield Tour 2017.

I would like to very much thank the “Vimy Taskforce”, Ruud Janssen, Martin Reelick and Berry Swarthoff for the hard work they done to organize this trip and compiling this impressive booklet. Herein you are able to find background information about the locations we will visit, but also the ones we are not able to, because they are very interesting. I wish you many pleasure reading, beautiful commemorations, but above all a great moment of being together during these two days.

Inhoudsopgave

Voorwoord President RCL Branch 005 Nederlands.....	2
Prologue President RCL Branch 005 English	3
1914-1918: Canada tijdens de Eerste Wereldoorlog	5
Aanleiding.....	5
Rekrutering.....	5
Het verloop van de oorlog.....	6
In Flanders Fields	7
Einde van de oorlog.....	7
Gevolgen.....	7
De Ieperboog.....	8
Lakenhall Ieper	8
John McCrae site	8
Het Canadese Herdenkingsmonument te Sint Juliaan	12
Passchendaele New British Cemetery.....	13
Passchendaele Canadian Memorial	14
Monument van het 85 th Canadian Batallion Nova Scotia Highlanders	17
Tyne Cot Cemetery	17
Herdenkingsplaat voor D.21 Battery, Canadian Field Artillery	18
Memorial Museum Passchendaele 1917	19
De Canadezen beginnen hun Road to Passchendaele	19
Princess Patricia's Light Infantry Memorial.....	20
De Frezenberg	20
Hill 62 (Sanctuary Wood) Canadian Memorial.....	21
Gedenkteken voor de tunnelgravers te Sint-Elooi	22
Begraafplaats Voormezele Enclosure No.3	23
De Menen poort – Menin Gate	24
Canadian National Vimy Memorial	26
De bouw & de onthulling	28
De Tunnels van Vimy Ridge	31

1914-1918: Canada tijdens de Eerste Wereldoorlog

In de zomer van 1914 breekt de Eerste Wereldoorlog uit op het Europese vasteland. Het nog gedeeltelijk van Groot-Brittannië afhankelijke Canada raakt erbij betrokken, als Groot-Brittannië de oorlog aan Duitsland verklaart. Duizenden Canadese soldaten vertrekken vrijwillig naar de fronten. De strijd duurt voort, maar het enthousiasme daalt. In 1918 komt de Eerste Wereldoorlog ten einde. Het gaat de geschiedenis in als 'The Great War' en heeft ruim 10 miljoen soldaten het leven gekost.

Aanleiding

Het is 'de gouden zomer van 1914'. Het gaat Canada voor de wind; de industrie groeit en het platteland bloeit. Het land bouwt aan de toekomst van een zelfstandige natie. Overal heerst optimisme. Tegelijkertijd gaat het in Europa minder goed. Er zijn spanningen. Frankrijk sluit een bondgenootschap met Rusland en Groot-Brittannië. Duitsland doet dat hetzelfde met Oostenrijk-Hongarije en Italië. Als op 28 juni 1914 de Oostenrijkse troonopvolger Frans Ferdinand wordt doodgeschoten door de Bosnisch-Servische Gavrilo Princip, is dat de druppel die de emmer doet overlopen.

Oostenrijk-Hongarije stelt Servië een ultimatum en eist dat het de schuld op zich neemt en de moordzaak uitzoekt. Beide landen bereiken er geen overeenstemming over en zijn vanaf dan in oorlog. Rusland steunt Servië en mobiliseert een leger, waarna Duitsland Rusland de oorlog verklaart. Frankrijk, als bondgenoot van de Russen, ziet zich genoodzaakt eveneens een leger te mobiliseren, waarna Duitsland Frankrijk een oorlogsverklaring stuurt. Groot-Brittannië stoomt nu ook haar troepen klaar. Omdat Canada op dat moment slechts gedeeltelijk onafhankelijk is van de Britten, raakt het eveneens bij de strijd betrokken. Het heeft tenslotte nog geen zeggenschap over het eigen buitenlandbeleid. Op 18 augustus 1914 vindt een spoedberaad plaats in Ottawa en wordt besloten welke stappen genomen moeten worden nu er sprake is van oorlog.

Rekrutering

Canada is niet voorbereid op een oorlog en moet een leger bij elkaar brengen dat uit vrijwilligers zal bestaan. Via posters en toespraken worden mannen opgeroepen om te vechten voor de koning en het vaderland. 159.000 mannen - voornamelijk Engelstaligen - schrijven zich in. De eerste vrijwilligers worden klaargestoomd in het Canadese Valcartier. In Engeland volgt de loodzware en ijskoude tweede

trainingsessie, ditmaal onder Britse leiding. De Britse bevolking onthaalt de Canadese soldaten met groot enthousiasme.

Het verloop van de oorlog

De eerste opgeleide Canadese soldaten worden in Britse formaties opgenomen en komen begin 1915 aan in het Franse St. Nazaire. Ze trekken noordwaarts richting het Belgische Ieper. Ieper is op dat moment onderdeel van wat later de 'loopgravenoorlog' zou gaan heten. Wanneer de Duitsers tijdens hun opmars naar Parijs tot stilstand worden gedwongen door de geallieerden, graven beide partijen zich in loopgraven in. De Canadese soldaten sluiten zich aan bij de Britten. Daar wacht hen een leven in de frontlinie dat door slecht eten, bittere kou, slaapttekort, handgranaten en gifgasaanvallen een ware hel zal worden.

Aanvankelijk vechten de Canadezen onder aanvoering van de Britten, later werken er eenheden onder het bevel van eigen officieren. Het grootste succes van de Canadezen als onafhankelijke strijders wordt geboekt bij de slag om Vimy. Van 9 april tot 12 april 1917 strijden ze om Vimy Ridge, de heuvels die het belangrijke industriegebied rond het Franse Lille beschermen. Franse en Britse troepen hebben geprobeerd de Duitse bezetting aldaar te doorbreken, maar tevergeefs. Een goed uitgedacht plan van de Canadese luitenant-generaal Sir Julian Byng helpt de Canadese troepen om de Duitsers terug te dringen. Vimy gaat de Canadese geschiedenis in als het symbool van de Eerste Wereldoorlog en wakkert een ultiem gevoel van nationalisme aan. Waar de Engelsen en Fransen hadden gefaald, zijn de Canadezen succesvol. Het vormt een lichtpuntje in de donkere dagen van 1917, die er slecht uitzagen voor de geallieerden.

De oorlog duurt voort, kost vele mensenlevens en levert vrijwel niets op. Omdat beide partijen zich in duizenden kilometers aan loopgraven hebben gevestigd, is er geen enkele doorbraak mogelijk. In Canada tempert het oorlogsenthouiasme. Het aantal vrijwilligers dat de oceaan over wil steken, neemt af. De regering ziet zich daarom genoodzaakt om in 1917 de dienstplicht in te voeren. Tegelijkertijd voert ze de inkomstenbelasting op, zodat de oorlog gefinancierd kan worden.

In Flanders Fields

De Canadese luitenant-kolonel John McCrae schrijft tijdens de loopgravenoorlog het beroemde gedicht 'In Flanders Fields', waarin hij beschrijft hoe het aanvankelijke enthousiasme leidde tot de mensonterende en onbeschrijflijke ellende in de loopgraven:

**We are the dead. Short days ago,
We lived, felt dawn, saw the sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie,
in Flanders Fields.**

Einde van de oorlog

Duitsland kondigt in 1917 een onbeperkte duikbotenoorlog af, wat inhoudt dat ze alle schepen die ze tegenkomen aan zullen vallen. Dat geldt dus ook voor vracht- en passagiersschepen en schepen van landen die niet deelnemen aan de oorlog. Voor de Verenigde Staten is dit (samen met het Zimmermann-telegram) de druppel: zij verklaren Duitsland de oorlog en schieten de noodlijdende Britten, Russen, Canadezen en Fransen te hulp. De frisse moed en gemotiveerde soldaten geven de doorslag: met behulp van de Amerikaanse troepen weten de geallieerden het Duitse leger terug te dringen. Ook Duitsland is oorlogsmoe, het leger is uitgeput en het geld is op. De oorlog komt officieel ten einde wanneer de Duitse regering op 11 november 1918 de wapenstilstand tekent. De geallieerden hebben gewonnen.

Gevolgen

Tijdens de Eerste Wereldoorlog sneuvelen ruim tien miljoen soldaten, onder wie ruim 60.000 Canadezen. Minstens het dubbele aantal raakt gewond of zwaar getraumatiseerd. Waar het Canada voor de wind ging voor de oorlog, gaat het er na 1918 een stuk minder florissant aan toe. Er heersen grote gevoelens van ontevredenheid. Bijvoorbeeld onder vrouwen. Zij hebben tijdens de oorlog gemerkt dat zij hetzelfde werk kunnen doen als mannen en willen daarom dezelfde rechten. Ze gaan de straat op en weten zelfstandig stemrecht af te dwingen in 1918.

De teruggekeerde soldaten brengen de Spaanse Griep mee en veroorzaken een sterftégolf van 50.000 mensen in 1919. De werkgelegenheid is gekelderd en er is geen plek meer voor de teruggekeerde soldaten. Zij zijn bovendien niet bereid om weer aan het werk te gaan onder dezelfde condities als voor de oorlog. Er ontstaan protesten, aangevoerd door de One Big Union, om de werkomgeving te verbeteren. De vakbondsbeweging groeit in razend tempo. Meerdere malen leiden de protesten tot geweld tussen de deelnemende arbeiders en de autoriteiten. In het westen van Canada ontstaan juist partijen die meer aandacht willen voor de landbouw. Zij vormen samen de Progressieve Partij van Canada. Langzaam vindt er een politieke verschuiving plaats.

Toch had de oorlog ook een positieve zijde - als je het zo noemen mag: het vechten voor volk en vaderland heeft een gevoel van nationalisme aangewakkerd. Canada mocht als zelfstandige eenheid vechten en kreeg iets voor elkaar wat de Fransen en Engelsen niet konden. De oorlog hielp Canada een eigen identiteit te creëren. Meer dan ooit is er een gevoel van verbondenheid. Dat zal opnieuw blijken met het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog.

De Ieperboog

De Ieperboog was een van de delen van het Westelijk Front waar tijdens de Eerste Wereldoorlog het meest strijd werd geleverd en is het graf geworden van 500.000 soldaten. Het is de locatie van vele herdenkingsmonumenten, begraafplaatsen en andere plaatsen die een speciale betekenis voor Canada hebben. Canadese troepen namen deel aan de meeste van de grote veldslagen die daar tussen april 1915 en november 1917 plaats hadden.

Drie Canadese Divisies kregen hun vuurdoop in Flanders Fields en betaalden een verschrikkelijke prijs in mensenlevens. Een op de vier van de 60.000 Canadezen, die omkwamen tijdens de Grote Oorlog, sneuvelden in de verschillende slagen die werden uitgevochten in de Ieperboog. De Ieperboog en de Canadezen blijven eeuwig verbonden door bloed en dood.

De Ieperboog was een halfcirkelvormige uitstulping in een anders relatief rechte en ononderbroken loopgravenlinie van het Westfront. De Duitse troepen bezetten de hoger gelegen delen rond de stad aan alle kanten, behalve in het westen. De verdedigers, waaronder Canadese troepen, werden beschoten van drie zijden, en moesten altijd heuvelopwaarts aanvallen, wat een ernstig tactisch nadeel was. Ieper is de enige stad in België die tijdens de volledige duur van de Grote Oorlog in geallieerde handen is gebleven.

Lakenhall Ieper

Het beginpunt is de Lakenhall, een heropgebouwd middeleeuws gebouw op de Grote Markt in Ieper.

A painting of the destruction to the building, brought about by repeated shelling by air and artillery, has adorned the walls of the Canadian Senate Chamber in Ottawa since 1921.

In de Lakenhall is het in "Flanders Field Museum" gevestigd. De lakenhal, werd in 1918 compleet vernietigd. De middeleeuwse stad Ypres (het tegenwoordige Ieper) was het centrum van de slagvelden uit 14-18 in de Ypres Salient. Het is moeilijk te geloven dat als je midden op het marktplein staat dat de hele stad met de grond gelijk gemaakt werd en weer compleet is opgebouwd.

John McCrae site

Volg het kleine kassestraatje aan de linkerkant van de begraafplaats tot aan de bunkers. Het is hier dat de Canadese Lt.-Kol. dokter [John McCrae](#) het gedicht "In Flanders Fields" heeft geschreven. Op de zijkant van de bunkers, die tussen 1915 en 1917 gebruikt werden als een medische post, staat een herdenkingsplaat van de Canadese overheid ter ere van John McCrae.

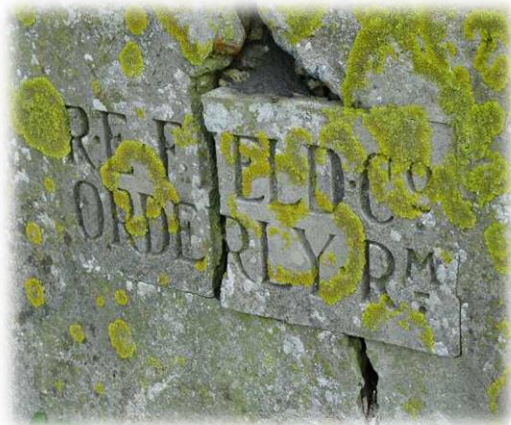
John McCrae schreef in mei 1915 "In Flanders Fields", na de begrafenis van een dierbare vriend die gesneuveld was tijdens de tweede Slag bij Ieper (22 april – 25 mei 1915) en begraven werd tussen de

klaprozen. In de medische post op deze site en in erbarmelijke omstandigheden verzorgde hij onophoudelijk de zieken en gewonden. John McCrae maakte het einde van de oorlog niet meer mee. Hij stierf op 28 januari 1918 aan longontsteking en hersenvliesontsteking en ligt begraven op het kerkhof van Wimereux in Frankrijk.

Britse kazemat en medische post waar John werkzaam was.

Schuilplaats en Noodwoning van John McCrae aan de Ieperlee. Dikmuidseweg.

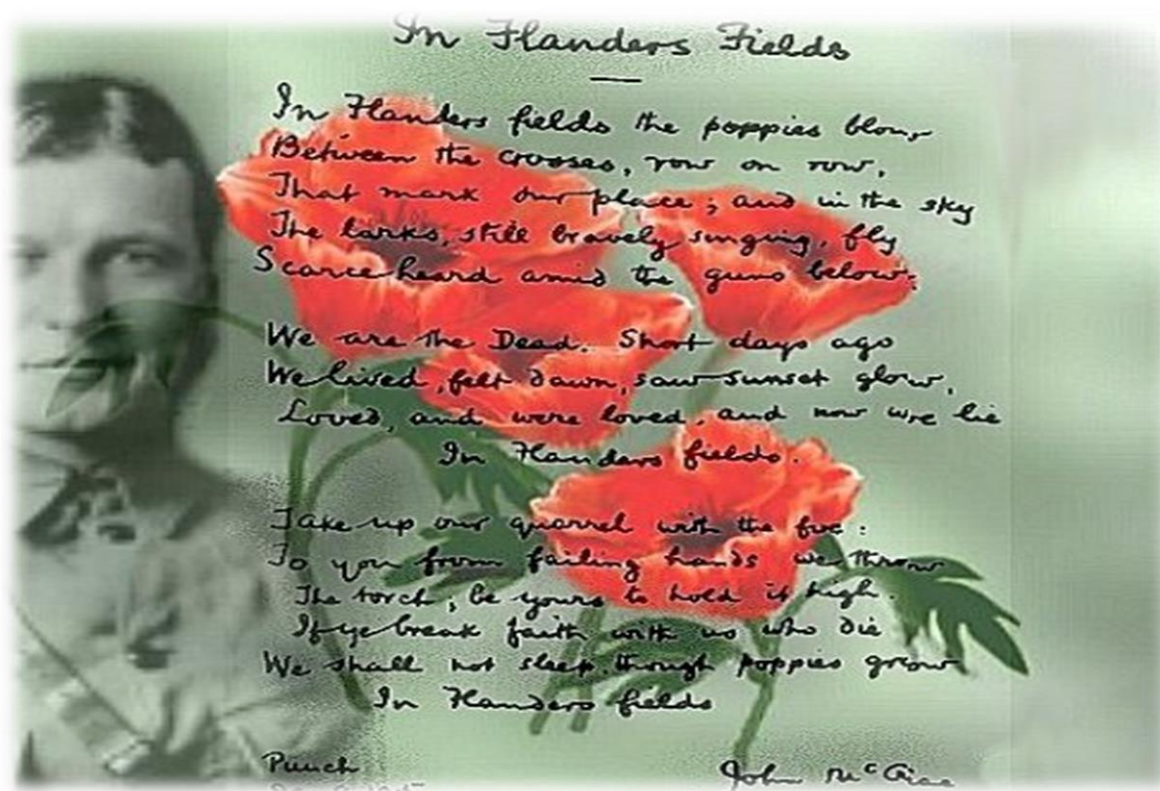

Commando post van John McCrae.

De inscripties verraden de (oorspronkelijke) functie van het bouwwerk, namelijk een "Orderly Room" van de "Royal Engineers Field Companies", als het ware dus een soort commandopost van de genietroepen.

Zijn gedicht:

Monument voor het 10th Canadian Battalion en het 16th Canadian Scottish Battalion

Dit monument werd in 1997 opgericht door schoolkinderen van een plaatselijke school ter herinnering aan de soldaten van het 10th Canadian Battalion en het 16th Canadian Scottish Battalion, gesneuveld tijdens de nachtelijke tegenaanval in Kitchener's Wood op 22 april 1915, onmiddellijk na de allereerste aanval met chloorgas.

Deze actie was de eerste offensieve operatie door het Canadese Korps op Belgische bodem.

Op een gepolijste stenen sokkel staat een ruw bewerkte steen die de verminkte eiken van het bos voorstelt. Op de steen staat de inscriptie "Kitchener's Wood, 22 april 1915", geschreven rond een eikenblad met daarop een eikel.

Canadese aanval

Altijd bloemen en kransen

Tijdens de late namiddag van 22 april 1915 lanceerden Duitse troepen de eerste grootschalige chemische aanval in de geschiedenis. Franse en koloniale troepen werden buiten gevecht gesteld waardoor een bres van 6 km tussen de Belgische en Canadese sector ontstond. Gedurende de nacht van 22 op 23 april kwam er een tegenaanval door de 10^e (Canadians) en 16^e (Canadian Scottish) bataljons. Ze veroverden een Duitse versterking in Kitchener's Wood. Beide Canadese bataljons leden zware verliezen en tegen de morgen legden ze een verdedigingslijn aan ten zuiden van het bos. Deze tegenaanval belette een Duitse doorbraak naar Ieper en de Kanaalhavens. Er kwam hiervoor erkenning voor beide bataljons met de toekenning van een schouderbadge met eikel op eikenblad.

In 1919 rapporteerde de Canadian Daily Record dat maarschalk Ferdinand Foch, opperbevelhebber van de Geallieerden aan het einde van de oorlog, stelde: "ik denk dat de meest opmerkelijke actie tijdens de oorlog de tegenaanval van de 10^e en 16^e Canadese Bataljons was nadat hun divisie zo hard getroffen werd door de Duitsers. 168 ton of Chloride gas gebruikten de Duitsers toen zij in de morgen om 5 uur de aanval openden. Daarna volgde er een mega artillerie barrage. Van de Fransen en Koloniale troepen raakten meer dan 160.000 man gewond en velen sneuvelen. Daarna namen de Canadezen het over om te voorkomen dat er een gat werd geslagen in de verdediging zodat de Duitsers op konden rukken naar Ieper. Het kostte de Canadezen maar liefst 80% van hun mannen. Het woord Kitchener komt van het woord keuken, in dit bos hadden voor de strijd de fransen een enorm keukencomplex gebouwd.

Het Canadese Herdenkingsmonument te Sint Juliaan

Voor de 1ste Canadese Infanteriedivisie, die in februari 1915 in Frankrijk was aangekomen, zou Ieper de plaats van het eerste echte treffen met de vijand worden. Op 22 april 1915 zetten de Duitsers een offensief in met een nieuw geheim wapen dat de Canadezen frontaal trof. Een grote wolk met giftig chloorgas trok eerst over de Franse linie, die bezweek, maar de Canadezen hielden stand, ondanks zware verliezen. De Canadezen doorstonden een tweede gasaanval op de 24ste. Deze vuurdoop maakte 6000 Canadese slachtoffers, van wie er 2000 stierven. Bij hun eerste treffen kregen de Canadezen de reputatie een volhardende en betrouwbare strijdkracht te zijn.

Het indrukwekkende St. Julien Canadian Memorial, beter gekend als "The Brooding Soldier", onthuld in 1923, is op visueel gebied een van de mooiste oorlogsmonumenten van het Westelijk Front. Het is een tien meter hoog granieten borstbeeld van een Canadese soldaat die "rustend op zijn omgedraaid geweer" leunt. Het voorovergebogen hoofd van de soldaat is gedraaid naar de richting van waaruit het gas kwam, en zijn handen rusten over het achtereinde van de kolf van zijn geweer, alsof hij op wacht staat. Deze positie met zijn handen rustend op een omgekeerd geweer symboliseert respect voor een gesneuvelde soldaat.

Het park rond het monument werd aangelegd met uit Canada overgebrachte aarde. Het monument is omgeven door groene grasperken, coniferen en jeneverbesstruiken, eveneens afkomstig uit Canada.

Aan de overkant van het monument, aan de andere kant van de straat, hangt een gedenkplaat aan de muur voor de Canadese Luitenant Edward Donald Bellew, een mitrailleur-officier van het 7th Bataljon, die voor zijn moed tijdens de gasaanval van 24 april 1915 gedecoreerd werd met het Victoriakruis. Hoewel hij werd afgesneden van zijn bataljon en gewond raakte, bleef hij met zijn mitrailleur doorvuren tot hij zich moest overgeven. Toen hij in 1919 werd vrijgelaten uit het krijgsgevangenenkamp, ontdekte hij dat hij de eerste Canadese officier was aan wie het Victoria Cross-ereken was toegekend in WO1.

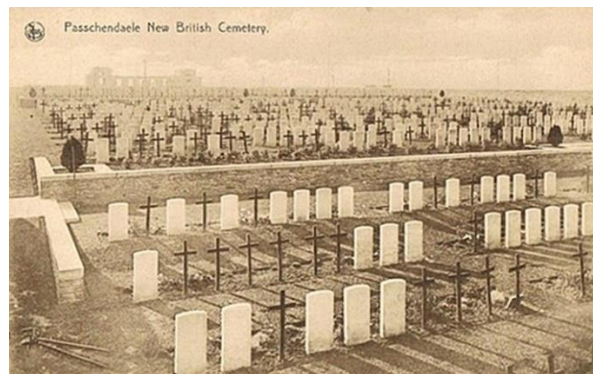
Maar liefst 18.000 Canadezen weerstonden de eerste gasaanval en 2000 man verloren hun leven. 22 – 24 april 1915. Zij liggen hier dichtbij begraven. (Langemark-Poelkapelle).

Passchendaele New British Cemetery

Alle 650 Canadezen, die begraven zijn op het Passchendaele New British Cemetery, zijn gesneuveld tijdens de Slag om Passchendaele, Alexander Wuttunee Decoteau, Canada's eerste autochtone First Nation politie officier, geboren in het natuureservaat Red Pheasant in Saskatchewan in 1887. Hij was een uitstekende langeafstandsloper, die op de achtste plaats eindigde voor Canada in de 5000 meter tijdens de Olympische Spelen in Stockholm in 1912. Hij ging in het leger in 1916 en diende eerst bij het 202de Infanteriebataljon en daarna bij het 49ste, tot hij gedood werd door een sluipschutter op 30 oktober 1917 in de Slag om Passchendaele. De site van de begraafplaats is historisch gezien zeer betekenisvol omdat het op de heuvelrug Bellevue Spur ligt, een van Canada's belangrijkste objectieven tijdens het offensief van Passchendaele.

Nu

Toen

Het gebied in 1918

Alexander Wuttunee Decoteau

1600 ongeïdentificeerd, Uk 1026, Canada 651, Australian 292, New Zealand 126 en Afrika,3. Total: 2098

Passchendaele Canadian Memorial

Vanaf het Passchendaele Memorial kun je de New British begraafplaats zien liggen.

De Passchendaele Canadian Memorial (Crest Farm) ligt op het einde van Canadalaan, een straat genoemd als eerbetoon voor Canada's rol in de Slag om Passchendaele.

Een achthoekige Canadese granieten steen staat op de plaats Crest Farm, waar Canadese soldaten te maken kregen met een van de meest hardnekkige tegenstand in de hele oorlog.

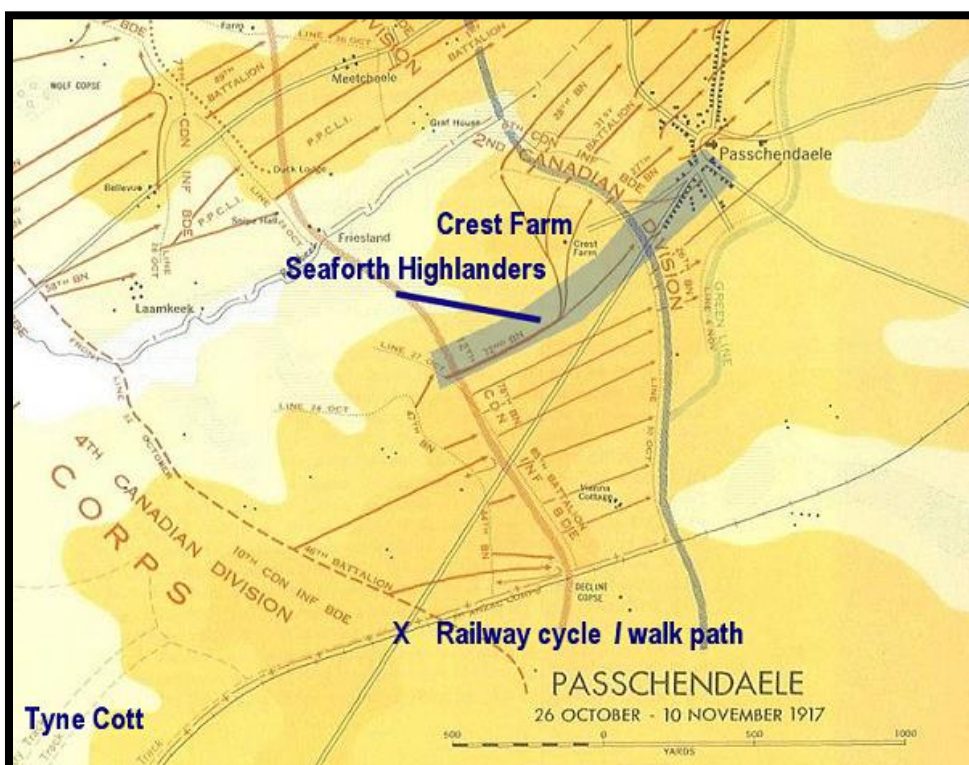
Van juli tot begin oktober 1917 hadden Britse en Australische soldaten gepoogd om de door de Duitsers bezette Belgische kust te veroveren. Begin oktober echter was slechts weinig vooruitgang gemaakt en de geallieerde troepen waren de uitputting nabij. De bevelhebber van de Britse strijdkrachten, Sir Douglas Haig, beval het Canadese Korps naar België te komen om hen af te lossen en de verovering van Passchendaele voor te bereiden.

Toen de 20.000 Canadese soldaten in België aankwamen, werden ze geconfronteerd met zware regenval en modder die tot hun middel kwam. De Canadese Generaal Arthur Currie overschouwde het oorlogsveld en wierp tegen dat deze opdracht onmogelijk was zonder zware verliezen. Hoewel hij het aantal slachtoffers op 16.000 schatte, werden zijn bezwaren verworpen en werd er begonnen met de voorbereidingen van de aanval.

Na nauwgezette voorbereidingen begonnen de Canadezen op 26 oktober met de uitvoering van een reeks aanvallen in de streek van Passchendaele.

Op 30 oktober begonnen de 20.000 Canadezen, geassisteerd door twee Britse divisies, de aanval op Passchendaele zelf. In een landschap, vernietigd door granaten en hevige regen en waarin de wegen, bomen en de meeste gebouwen grotendeels waren weggevaagd, vorderden ze zeer moeizaam van granaatkrater naar granaatkrater, terwijl ze hevig onder vuur lagen. Ze veroverden de verwoeste buitenwijken van het dorp tijdens een hevige regenstorm en hielden gedurende vijf dagen stand, waarbij ze dikwijls tot aan hun middel in de modder zaten en waren blootgesteld aan een regen van Duitse granaten. Toen ze versterking kregen op 6 november waren 80% van de aanvallers dood. De slag eindigde op 10 november, toen Canadese troepen het dorpscentrum innamen. De laatste 900 meter, van Crest Farm tot de kerk van Passchendaele, eiste 2.238 slachtoffers. Alles bij elkaar waren bijna 12.000 Canadezen gewond en meer dan 4.000 lieten er het leven bij. De voorspelling van 16.000 slachtoffers door generaal Currie bleek angstaanjagend correct te zijn. De Canadese zege bij Passchendaele eiste een grote tol aan mensenlevens. Gewone mensen deden het buitengewone tijdens een strijd, die sindsdien synoniem van menselijke ellende is geworden. Het uitreiken van negen Victoria Cross-onderscheidingen is een bewijs van de heldhaftigheid van de Canadese soldaten in de bittere strijd om Passchendaele.

Het monument bevindt zich op een vierkant platform van gebeitelde steen die op het gras staat. In het midden van het platform staat een granieten blok met esdoornbladeren die in reliëf op de voor- en achterkant van de steen zijn gehouwen. Op de zijkant van het monument staat in het Engels het volgende geschreven: "Het Canadese Korps doorkruiste in oktober-november 1917 deze vallei – destijds een verraderlijke modderpoel – en veroverde en behield de heuvelrug van Passchendaele".

Door de voortdurende bombardementen, zware artilleriebeschietingen, kraters en het slechte weer, was dit gebied veranderd in zware ondoorwaadbare modderpoel. Daardoor was het bijna onmogelijk

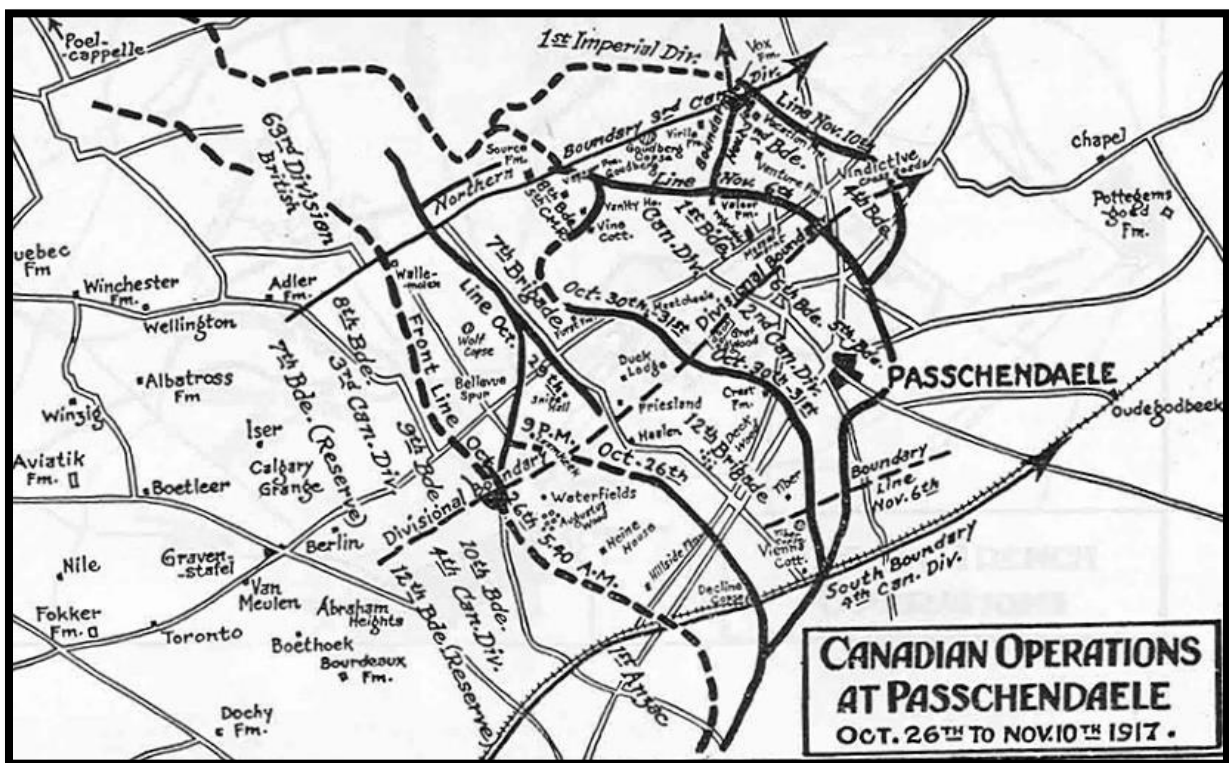
om op te rukken. Van hieruit, tot zover het oog reikt, moesten de Canadezen doorstoten om de hele omgeving van Passchendaele veilig te stellen en in handen te houden.

Passchendaele nu.

Passchendaele december 1918

Passchendaele Ridge. 26 oktober – 10 november 1917.

Monument van het 85th Canadian Battalion Nova Scotia Highlanders

Het monument is ter ere van het 85th Canadian Infantry Battalion – Nova Scotia Highlanders dat zware verliezen leed tijdens de Slag om Passchendaele eind oktober 1917.

The 85th Battalion (Nova Scotia Highlanders), CEF, was an infantry battalion of the Great War Canadian Expeditionary Force. The 85th Battalion was authorized on 14 September 1915 and embarked for Great Britain on 12 October 1916. Disembarking in France on 10 February 1917, it fought as part of the 12th Infantry Brigade, 4th Canadian Division in France and Flanders until the end of the war. The battalion disbanded on 15 September 1920. The Battalion is most famous for capturing Hill 145 in their first battle. Today, the Vimy Memorial stands on Hill 145. The 85th Battalion recruited throughout Nova Scotia and was mobilized at Halifax.

Tyne Cot Cemetery

Tyne Cot Cemetery is de grootste Commonwealth militaire begraafplaats ter wereld, met 11.956 Commonwealth oorlogsslachtoffers, inclusief 1.011 Canadezen, waarvan de meesten zijn gesneuveld in Passchendaele. Op de muren van de begraafplaats staan de namen gegraveerd van 34.957 soldaten, die geen graf hebben en gestorven zijn na 15 augustus 1917.

Een modern bezoekerscentrum toont beelden van het slagveld dat de Canadezen moesten doorkruisen tijdens de Slag om Passchendaele. De torens van leper zijn zichtbaar in de verte.

Tyne Cot Cemetery.

Graf van James Peter Robertson op LVIII, Rij D, Graf 26. Zijn grafsteen.

Een van de meest bezochte grafstenen op Tyne Cot hoort toe aan een Canadese soldaat, gedecoreerd met het Victoriakruis: James Peter Robertson, een soldaat in het 27th (City of Winnipeg) Battalion.

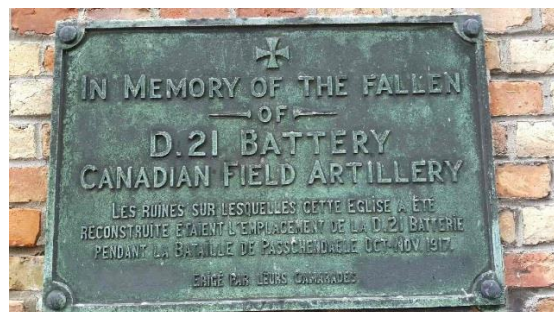
Hij sneuvelde op 6 november 1917 in de eindfase van de strijd, toen zijn peloton werd opgehouden door prikkeldraad en een Duits machinegeweer. Hij slaagde erin om door een opening van de vijandelijke stellingen te raken en het machinegeweer te veroveren. Na een wanhopig gevecht doodde Robertson vier Duitsers, waarna hij het geweer van de vijand richtte op de overblijvende Duitsers. Op die manier konden de leden van zijn peloton dichterbij hun doel komen, terwijl Robertson met het ontfutselde wapen bleef vuren op de zich terugtrekkende vijand. Later, toen twee Canadese sluipschutters gewond lagen vlak voor hun loopgraven, waagde hij zich buiten de loopgraaf om hen terug te brengen onder een zware kogelregen. Hij werd gedood op het moment dat hij met de tweede man terugkeerde.

Stille getuigen langs de muur van het kerkhof Tyne Cot.

Herdenkingsplaat voor D.21 Battery, Canadian Field Artillery

Op de rechtervoorzijde van de kerk in Zonnebeke bevindt zich een bronzen gedenkplaat ter ere van D.21 Battery Canadian Field Artillery. Deze artilleriebatterij was in november 1917, tijdens de Slag om Passchendaele, gestationeerd tussen de ruïnes van de kerk. Op de bronzen gedenkplaat, opgedragen door hun kameraden, staan de volgende woorden: "In memory of the fallen of D.21 Battery Canadian Field Artillery".

Memorial Museum Passchendaele 1917

De bezoeker van het Memorial Museum Passchendaele 1917, in het Kasteel van Zonnebeke, dat in 2013 gerenoveerd en uitgebreid werd, krijgt een zeer goed inzicht in de Slag om Passchendaele, waarin de Canadese soldaten een sleutelrol hebben vervuld. Speciale bezienswaardigheden in dit museum zijn de afdaling in de 6 meter diepe "uitgegraven schuilplaats", met inbegrip van hoofdkwartieren, communicatiekamer, hulppost en veldbedden voor de troepen, en ook een netwerk van loopgraven aan de buitenkant. Een gedeelte van de nieuwe uitbreiding is opgedragen aan de rol van Canada in de Slag om Passchendaele.

In het park achter het museum worden een aantal "poppy gardens" ontwikkeld, inclusief een Canadese. In oktober 2014, plantte de Canadese Governor-General David Johnston een suikeresdoorn aan het Canadese poppy garden, de eerste van een aantal typisch Canadese bomen, struiken en planten die de tuin gaan sieren in de nabije toekomst.

De Canadezen beginnen hun Road to Passchendaele

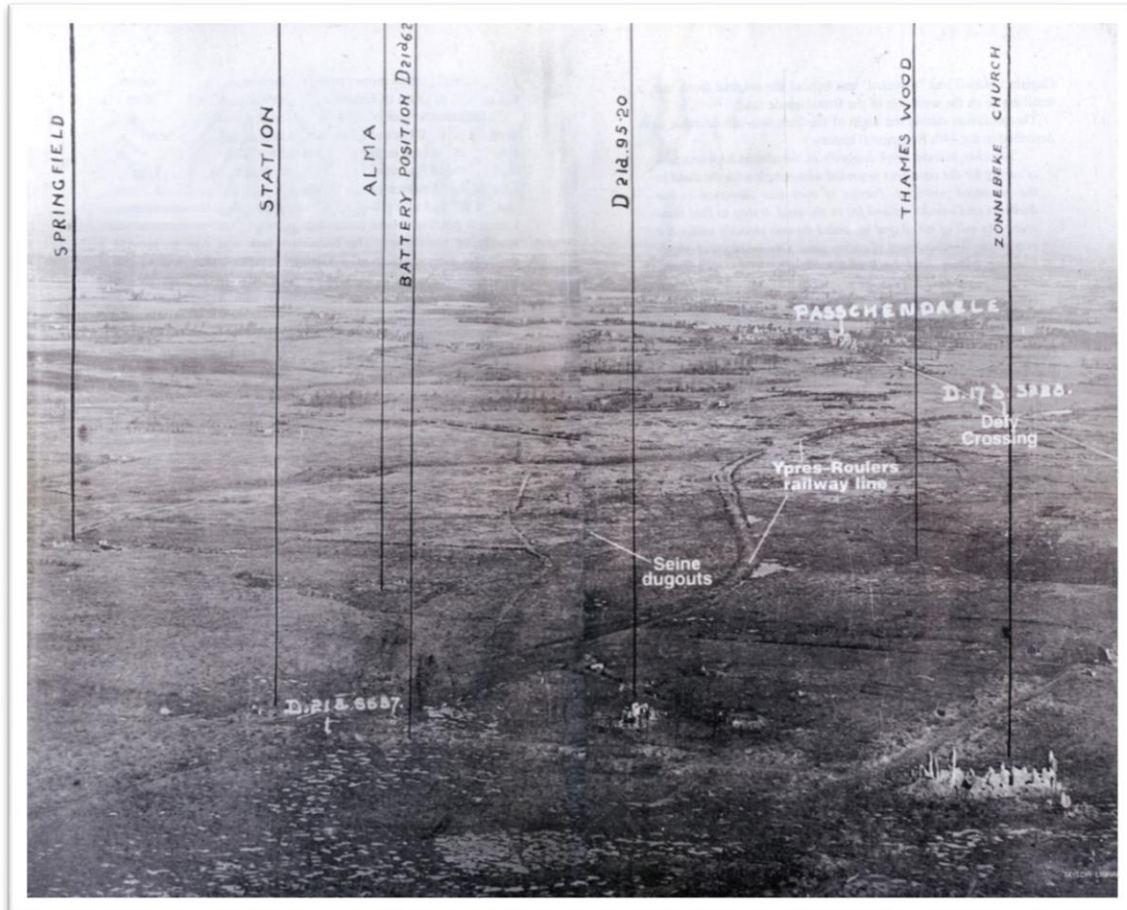
Oktober 1917 is één van de natste maanden van de eeuw. Plumer en Gough vragen om het offensief op te schorten, maar Haig heeft een overwinning nodig. Hij wil ook voorkomen dat de Duitsers verder naar het zuiden de uitgetelde Fransen zullen aanvallen. Wat aanvankelijk het doel van de eerste fase van het offensief was, wordt nu het einddoel van de hele campagne: de puinhopen van het dorp op de heuvelkam veroveren – Passchendaele.

Op 9 oktober 1917 kost het de Britse troepen elf uur om vanuit Ieper over smalle loopplanken hun vertrekposities te bereiken; de artillerie naar voren brengen wordt al helemaal onmogelijk. Vóór de aanval kunnen de Britten dus niet, zoals gebruikelijk, de Duitse stellingen onder vuur nemen. De Slag bij Poelkappelle eindigt dan ook in een bloedige mislukking. Op 12 oktober proberen de geallieerden troepen Passchendaele in te nemen, maar de Duitsers slaan de aanval af met mitrailleurvuur vanuit hun bunkers. Op 13 oktober geeft Haig het bevel de aanval te stoppen. Hij laat de uitgeputte Australische en Nieuw-Zeelandse troepen voor een groot deel vervangen door Canadezen.

Op vrijdag 26 oktober beginnen de Canadezen in de stromende regen aan hun Road to Passchendaele. Vijf dagen later krijgt generaal Plumer nog meer troepen ter beschikking. De naam van het dorp heeft intussen mythische proporties aangenomen: Passion-dale, 'dal van het lijden'.

Op 6 november kunnen de Canadezen het dorp, of wat er nog van over is, eindelijk innemen. Verder komen ze niet meer - op 10 november loopt het offensief dood op de top van de heuvelkam. Van het dorp Zonnebeke en Passchendaele is dan ook niets meer over.

Het kostte 16.000 Canadezen het leven.

Princess Patricia's Light Infantry Memorial.

De Frezenberg

Het recent opgeknapt PPCLI Memorial, opgeknapt en onthuld in mei 2015, omvat nu ook een herdenkingsplaat ivm de 100ste verjaardag van hun eerste veldslag in België, een Canadese suikeresdoorn een bronzen margriet-insignia, zoals men droeg tijdens de Slag te Frezenberg.

In het midden bevindt zich een medaillon met een kroon erboven en omcirkeld met de woorden "Princess Patricia's Light Infantry". Daar onder staan de woorden: "Here on 8 May 1915 'the originals' of P.P.C.L.I. commanded by their founder Major A. Hamilton Gault DSO held firm, counted not the cost".

Dit monument herdenkt de aanval van de Frezenberg-heuvelrug door Duitse troepen op 8 mei 1915, toen de P.P.C.L.I. standhield op de zuidelijke helling van de bres. Na de finale Duitse aanval, was de P.P.C.L.I. gereduceerd tot 4 officieren en 150 soldaten, van de aanvankelijk 546 manschappen. Het bataljon verhinderde dat de Duitsers de Britse linie richting Armentières in Frankrijk zouden oprollen. Twee weken na de gasaanvallen van 22 en 24 april hadden de Canadezen opnieuw standgehouden.

Het Princess Patricia's Canadian Light Infantry regiment (dikwijls ook PPCLI, Princess Pats of Patricia's genoemd) was bij het begin van WO I door de ondernemer Andrew Hamilton Gault op eigen kosten opgericht en was bestond grotendeels uit Britse vroegere beroepssoldaten die naar Canada waren geëmigreerd. Het kwam naar Vlaanderen in december 1914, nog vóór de aankomst van de 1ste Canadese Divisie, als een deel van de Britse 27ste Divisie.

De "Princess Pats" waren dus de eerste Canadese troepen die aankwamen in België, in december 1914. Later voegden ze zich tot de 3de Canadese Divisie op 22 december 1915 en ze waren betrokken bij de meeste belangrijke slagen in België tussen 1915 en 1918.

De eerste Canadezen die in de strijd gesneuveld zijn in België tijdens WO1 waren P.P.C.L.I.-soldaten: Corporal Norman Fry en Lance-Corporal Henry George Bellinger, omgekomen op 8 januari 1915 in Vierstraat, ten zuiden van Ieper, tijdens een zware aanval met artilleriegranaten. Corporal Fry wordt herdacht op de Menenpoort in Ieper, terwijl Lance-Corporal Bellinger begraven is op Voormezele Enclosure No.3, een begraafplaats 4 kilometer ten zuidwesten van Ieper. Deze begraafplaats en de Menenpoort zijn beide opgenomen in deze route.

Hill 62 (Sanctuary Wood) Canadian Memorial.

Het monument bevindt zich in de Canadalaan te Zillebeke, een straat met aan weerszijden esdoorns, geplant na WO1 ter ere van Canada. Het werd opgetrokken ter ere van de Canadese soldaten die zijn omgekomen tijdens de verdediging van Ieper in 1916, en heet officieel Hill 62 (Sanctuary Wood) Canadian Memorial.

Hill 62 (Sanctuary Wood), Canadian Memorial

Het getal 62 in de naam geeft aan dat de top van de heuvel 62 meter boven de zeespiegel ligt. Gedurende zware gevechten op Hill 62 en dicht bij Mount Sorrel, opereerden de Canadese troepen voor de eerste keer als een nationale eenheid, zij het ten koste van 8.430 gewonde, dode en vermiste soldaten.

In de volledige Ieperboog waren Hill 62 en Mount Sorrel bijna de enige plaatsen waar de Duitsers de heuveltoppen niet bezet hielden. Om deze reden werd er zo vaak om gevochten. Voor Canada betekenden de veldslagen bij Hill 62 en Mount Sorrel het begin van de vooruitgang, die er uiteindelijk zou toe leiden dat ze het beste aanvalskorps van het Westelijk Front zouden worden.

Het monument is een granieten monoliet die gehouwen werd uit één enkele steen, vergelijkbaar met die in Passchendaele. Op het monument staat te lezen: "Hier op Mount Sorrel en op de linie van Hooge tot Sint-Elooi vocht het Canadese Korps ter verdediging van Ieper, april-augustus 1916".

Gedenkteken voor de tunnelgravers te Sint-Elooi

Het gedenkteken voor de tunnelgravers van Sint-Elooi staat aan een rotonde, vlakbij een Belgisch kanon. Het is opgetrokken uit bakstenen en er zijn luchtfoto's op te zien van de oorlogskraters, die geslagen werden tijdens de slag om Sint-Elooi tussen 27 maart en 16 april 1916. De eenheden worden erop vermeld, waaronder de 2de Canadese Divisie. Met dit monument wordt vooral de aandacht getrokken op de rol die de Tunnelcompagnies hadden in deze strijd.

"Kratergevechten" zoals ze gekend werden, speelden een centrale rol in vele veldslagen in 1915 en 1916 op Belgische bodem. De Tunnelcompagnies werden hoofdzakelijk aangesteld voor het graven van mijnen en tegenmijnen maar ook voor de bouw van ondergrondse gangen en diepe schuilplaatsen.

Canada heeft zijn bijdrage geleverd met drie Tunnelcompagnies, opgeroepen uit de mijnen centra in Ontario, Quebec, Nova Scotia, New Brunswick, Alberta en British Columbia. Een van de zwaarste mijnen die tot ontploffing werden gebracht tijdens de oorlog, de mijn in Sint-Elooi op 27 maart 1916, was gegraven door de 1ste Canadese Tunnelcompagnie en bevatte 43.400 kg explosieven. Op het eind van de 550 meter lange Queen Victoria Tunnel werd op een diepte van 38 meter een springlading van 43,5 ton geplaatst. De graafwerken waren gestart in augustus 1916 en waren pas een week voor de ontploffing beëindigd. Naast de krater ligt een perfect bewaarde Canadees/Britse bunker uit hetzelfde jaar.

st.Elooi-krater

Begraafplaats Voormezele Enclosure No.3

Op de begraafplaats in Voormezele, Enclosure N0.3, ingericht door de Princess Patricia Canadian light infantry, kun je het graf bezoeken van een van de eerste twee Canadezen die aan het Western front gesneuveld zijn.

PPCLI-soldaat L/Cpl Bellinger, gesneuveld op 8 januari 1915, begraven in plot III.K.3. En op dezelfde dag Cpl Norman Fry, hij wordt herinnerd op de muur van de Menin Gate in Ieper. Diezelfde nacht sneuvelde

ook nog kapitein O.C. Newton. Op de 15e sneuvelden Pte. Norman McLeod en Pte. James McNish. Zij werden geraakt door één en dezelfde kogel. Aan het eind van januari hadden de PPLI de meeste doden te betreuren. Aan de overkant van de straat ligt begraafplaats Enclosure NO 1 & No2.

De Menen poort – Menin Gate

De Menenpoort is een herdenkingsmonument dat werd opgericht voor alle Commonwealth militairen, die waren omgekomen in een strijd van de Eerste Wereldoorlog en die niet geïdentificeerd konden worden en dus geen eigen graf hebben. De poort werd ingehuldigd in 1927.

Voor Canada is het monument dé centrale plaats om alle vermiste Canadezen die in WO1 in België actief waren te herdenken. Van de 54.962 gegraveerde namen op de Menenpoort zijn 6.983 Canadees.

De grote poort, geïnspireerd op de klassieke triomfboog, heeft drie doorgangen en is opgetrokken uit rode baksteen en Portlandsteen. Vanuit elke binnenkant leidt een trap naar een balustrade van witte natuursteen. De namen op de panelen zijn ingedeeld volgens eenheid, rang en binnen elke rang alfabetisch. Wanneer u kijkt in de richting van het stadscentrum, bevinden de panelen van de Canadezen zich op de linkerkant.

Een niet te missen moment is de Last Post-ceremonie onder de Menenpoort, waar de militairen die het leven lieten in de Ieperboog elke avond worden herdacht. Om 20.00 uur wordt geen verkeer meer door de poort toegelaten en twee klaroenblazers (vier bij speciale gelegenheden) bewegen zich naar de Hal om de Last Post te spelen.

Sinds 11 november 1929 weerklonk de Last Post aan de Menenpoort elke avond en in alle weersomstandigheden, behalve tijdens de bezetting van Ieper tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het evenement wordt georganiseerd door de Last Post Association.

Op 8 april 2017 zal voor de 30.639ste keer de Last Post worden gespeeld tijdens de altijd speciale ceremonie.

Canadian National Vimy Memorial

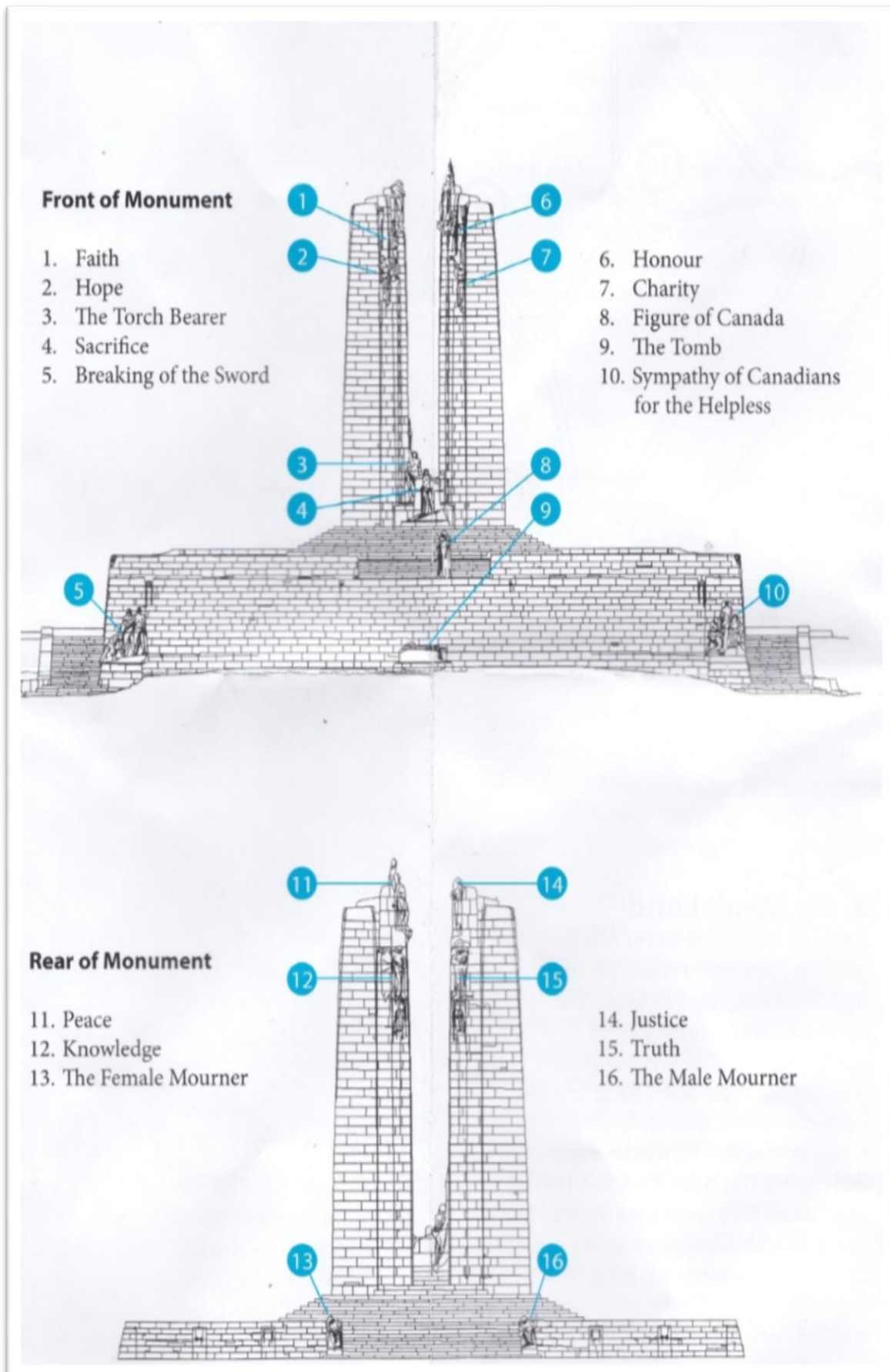

Het monument werd ontworpen en gemaakt door de Canadese Beeldhouwer & architect Walter Seymour Allward. Aan dit majestueuze statige monument werd 11 jaar gewerkt, voordat het klaar was. Het rust op een ondergrond van 11.000 ton aan ijzeren vlechtwerk en beton, boven op de hoogste top van de bergkam, Vimy. (Hill 145). Voor beide pijlers en de prachtige beelden werd bijna 6.000 ton aan leisteen gebruikt. Deze steensoort kwam van een verlaten Romeinse plek nabij de Adriatische Zee (Nu Kroatië). Frankrijk doneerde 100 hectare aan grond.

De beelden werden ter plekke uitgehouwen. Een geblinddoekt figuur (8) werd uit een stuk steen gehouwen van 30 ton, en staat aan de voorkant van het monument, met uitzicht op de Douai Vallei. Deze verdrietige vrouw vertegenwoordigt Canada – een jonge natie rouwt om haar dood. Beneden is een tombe (9) gedrapeerd in lauwertakken en draagt een helm en een zwaard. Aan beide zijden van de muur aan de voet van de trap vind je de verdedigers – twee groepeerende figuren bekend om het breken van het zwaard (5) en de sympathie van de Canadezen voor de hulpeloze (10). Boven deze Beelden een kanon verstrengeld in laurier en olijftakken.

Uitgehouden in de muren van het monument staan de namen van 11.285 Canadese militairen die gesneuveld zijn in Frankrijk en nooit terug gevonden werden. Als men op het monument staat, heeft men zicht op de weidevelden en het oneindige heuvellandschap van Noord-Frankrijk, in stille gedachte ziet men de omgeving waar de Canadezen bitter vochten en stierven. Meer dan 7000 van deze gevallen helden zijn begraven op 30 begraafplaatsen in een weide omtrek van 20 km van het Canadian National Vimy Memorial.

De enorme tweeling pijlers, één draagt de Maple Leafs van Canada en de ander de 'Fleurs-de-lys van Frankrijk, symboliserend het offer van beide landen. Boven aan de top ziet men beelden voorstellende vrede (11) en gerechtigheid. (14). Beneden hen, aan de achterkant van de pijlers vindt men de beelden voorstellende, waarheid (15) en wijsheid (12) Rond deze, schilden van Canada, Engeland en Frankrijk. Aan de voet, aan de voorkant, kijkende naar het Midden, een jonge stervende soldaat, de geest van opoffering (4) en de fakkel Drager (3). Aan beide zijden van de trappen, een man (16) en een vrouw (13). Beiden rouwend om het verlies van hun dierbaren. Vertrouwen (1), hoop (2), eer (6), naastenliefde en barmhartigheid (7) trotse uitdrukkingen van een jonge natie.

De bouw & de onthulling

Een bergtop, cement en staal met daarbij een watertoren voor het maken van het beton.

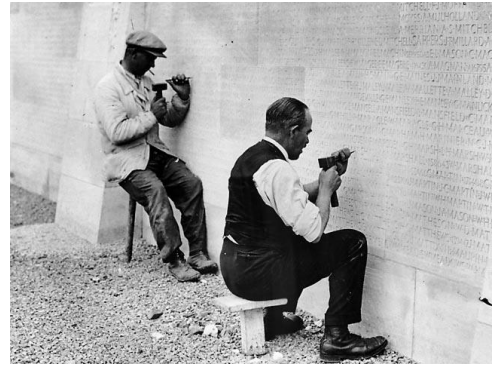
Funderingen en veel staalvechtwerk. Twee jaar naar het einde van de 1^e Wereld Oorlog hield de nieuwe opgerichte Canadian Battlefields Memorial Commission hun eerste bijeenkomst om ervoor te zorgen dat er 8 monumenten zouden worden opgericht op het western front in Europa.

In 1925 begon men met het terrein te egaliseren en het landschap aan te passen, het duurde elf jaar voor dat men de hele omgeving van bommen ontruimd had en het monument klaar was. Nooit was men er zeker van dat alles geruimd was, en verklaarde men de omgeving rond het monument tot verboden gebied.

“Breaking of the Sword” voorstellende de nederlaag van oorlog en militarisme. De beste Beeldhouwers en vakmensen werden erbij gehaald. Er werden zelfs houten huisjes over de Beelden gezet, om in weer en wind door te werken.

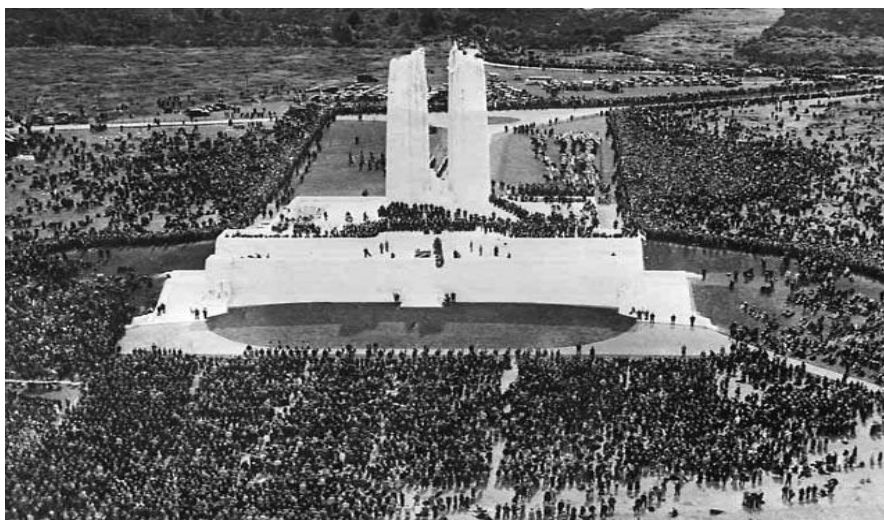
De stenen sarcofaag met de helm en het zwaard, het was een hels karwij om de laurier takken uit te houwen. Het staat aan de voet van het monument.

De grootste uitdaging en het meest respectvolle werk, het uithakken van de meer dan 11.285 gesneuvelde en vermiste Canadese soldaten. Het toevoegen van de namen stond niet in het plan van Allward en dus protesteerde hij hiertegen. Volgens hem was het onbegonnen werk. De monumentencommissie attendeerde Allward op zijn negatieve gedrag en sommeerde hem om dit alsnog te verwezenlijken. Uiteindelijk ging hij overstag en ontwierp zelf het letter type.

Allward bij een van de blokken waar het beeld "de Female Mourner", de moeder rouwend om haar dierbare werd uitgehouwen. Allward ontwierp in totaal 8 monumenten, waarbij Vimy zijn grootste uitdaging was. Uiteindelijk spendeerde Allward 15 jaar van zijn leven tot het monument klaar was en onthuld werd in 1936. Uit meer dan 170 inzendingen werd zijn ontwerp als eerste gekozen.

De toewijding en onthulling van het Canadian National Vimy Memorial op 26 juli 1936.

Meer dan 100.000 duizend mensen waren hierbij aanwezig. Waaronder 8000 Canadese veteranen, (6.000 waren er met 6 schepen gekomen) gefinancierd en georganiseerd door de Royal Canadian Legion. Ook uit Frankrijk en Engeland waren er oud-strijders bij, en kwam het totaal van veteranen uit de grote oorlog op maar liefst 50.000.

Nadat het beeld "Canada Bereft" (de wenende moeder) was onthuld ging Edward de VIII (midden) de trappen af om de veteranen te ontmoeten. Van Links naar rechts en van beneden naar boven: Brig-Gen. Alex Ross, President of The Canadian Legion: Maj-Gen. S.H. Burnstall, Wartime Commander of 2nd Canadian Division: His Majesty Edward VIII: top Row, left-Right, Hon. Ernest Lapointe: Maj-Gen. Sir Archibald McDonald, Wartime Commander of 1st Canadian Division: Hon. Ian Mackenzie, minister of National Defence.

De Canadezen betaalden een hoge prijs om het bezit van Vimy Ridge.

Private Aish was pas zestien toen hij sneuvelde op 9 April 1917 op Vimy Ridge.

9 April 1917, vroeg in de morgen begonnen 20.000 Canadese soldaten met de aanval op Hill 145 en aan het eind van de dag hadden ze de heuvel ingenomen. Op 12 April was het hele gebied rondom Hill 145 in handen van de Canadezen. Het zou tot het einde van de oorlog ook niet meer worden prijsgegeven. Het was een mega succes voor de Canadezen gedurende de hele 1^e Wereld Oorlog. Maar kostte hen maar liefst 3.598 doden en 10.602 gewonden. Daar hier alle divisies aan deel namen werd het "Birth of a Nation" genoemd. 4 Canadezen kregen hier het Victoria Cross en het hele Canadese leger werd geroemd. Het Duitse leger had hier 20.000 doden te betreuren.

De Tunnels van Vimy Ridge

Gezien de verwachte drukte op 9 april 2017 zal er geen mogelijkheid zijn om de tunnels te bezoeken. Daarom bij deze toch een beknopt verslag over deze moedige en gevaarlijke strijd, die geleverd werd om dit ondergrondse complexe systeem te verwezenlijken.

Het 1^e Wereld Oorlog westelijk front had een uitgebreid systeem van loopgraven, ondergrondse tunnels en commandoposten. In voorbereiding voor de slag bij Vimy Ridge groeven vijf Britse tunnel compagnies een tunnelcomplex van 14 ondergrondse gangen in de sector van het Canadese Corps; de langste tunnel was meer dan 1700 meter lang. Deze tunnels waren aangesloten op de toevoerlijnen naar het front. Er konden snelle troepenverplaatsingen opgezet worden naar de voorste linies, zonder dat de Duitsers dit in de gaten hadden. De gemiddelde tunnel waren twee meter hoog en een meter breed en lagen tussen de 7 en 10 meter diep. Sommigen zelfs op een diepte van 30 meter. Daar er vaak hevige artilleriebeschietingen plaatsvonden was dit een meer veilige plek. Maar als de tunnels het begaven dan zat men als ratten in de val. Er werd veel gebruik gemaakt van vogeltjes, zodat met gauw in de gaten had als de vijand een ingang vond en er gas in spoot.

Het ondergrondse complex was enorm zo was er een heel spoorwegsysteem een hospitaal, commandoposten en hoofdkwartieren. Waterreservoirs, munitie opslagdepot, winkels, verbindingsposten en een watergemaal om het constante volstromen van de tunnels leeg te pompen. De enige tunnel die open is voor het publiek is de "Grange Subway" en die is 1.230 meter lang.

De tunnels werden na de 1^e Wereld Oorlog tussen 1925 en 1927 hersteld. Het hele gebied rond het tunnelcomplex werd op de exacte manier teruggebracht zoals de Canadezen tegenover de Duitsers stonden in 1917. Vanaf de ingang tot aan de voorste linies op Vimy Ridge waren de loopgraven en de tunnels maar liefst 7 km lang.

De kraters die men rondom het tunnelcomplex ziet, werden veroorzaakt door de Duitse Artillerie af en toe gebruikt om dekking te zoeken. Sommige kraters kregen een naam van een plaats uit Canada. Een voorbeeld is de Montréal Crater, vernoemd naar het 13e Batt. Royal Highlanders of Canada.

Niet ver van het complex ligt het Givenchy Road Canadian Cemetery. Deze begraafplaats staat eigenlijk bekend als Cd 1 en bevat de graven van meer dan 100 Canadese militairen die sneuvelden tussen 9 – 13 April, 1917 hier op Vimy Ridge.

Daarachter ligt het Canadian Cemetery No 2. Hier liggen ongeveer 3.000 militairen, daarvan meer dan 370 Canadezen die sneuvelden op Vimy Ridge. Het kerkhof werd direct na de slag om Vimy Ridge gereed gemaakt. Alle Canadezen die nog jaren na de slag gevonden werden hier ook te ruste gelegd. Soldaten van de 11th Canadese infanterie Brigade (meesten gesneuveld rond "Gunnery Crater"), die

nooit meer zijn terug gevonden, worden herdacht op een speciale herdenkingssteen op dit kerkhof met de inscriptie; Their Glory shall not be blotted out”.

Ook speciale aandacht voor de enorme herdenkingssteen aan de ingang van Vimy Ridge. In mei 1915 vocht hier een Frans-Marokkaanse Divisie een hevige strijd, maar ze konden de positie op Vimy Ridge niet houden en moesten door enorme zware verliezen terugtrekken. Er vielen maar liefst 150.000 doden en gewonden te betreuren. In maart 1916 namen de Britten het over.

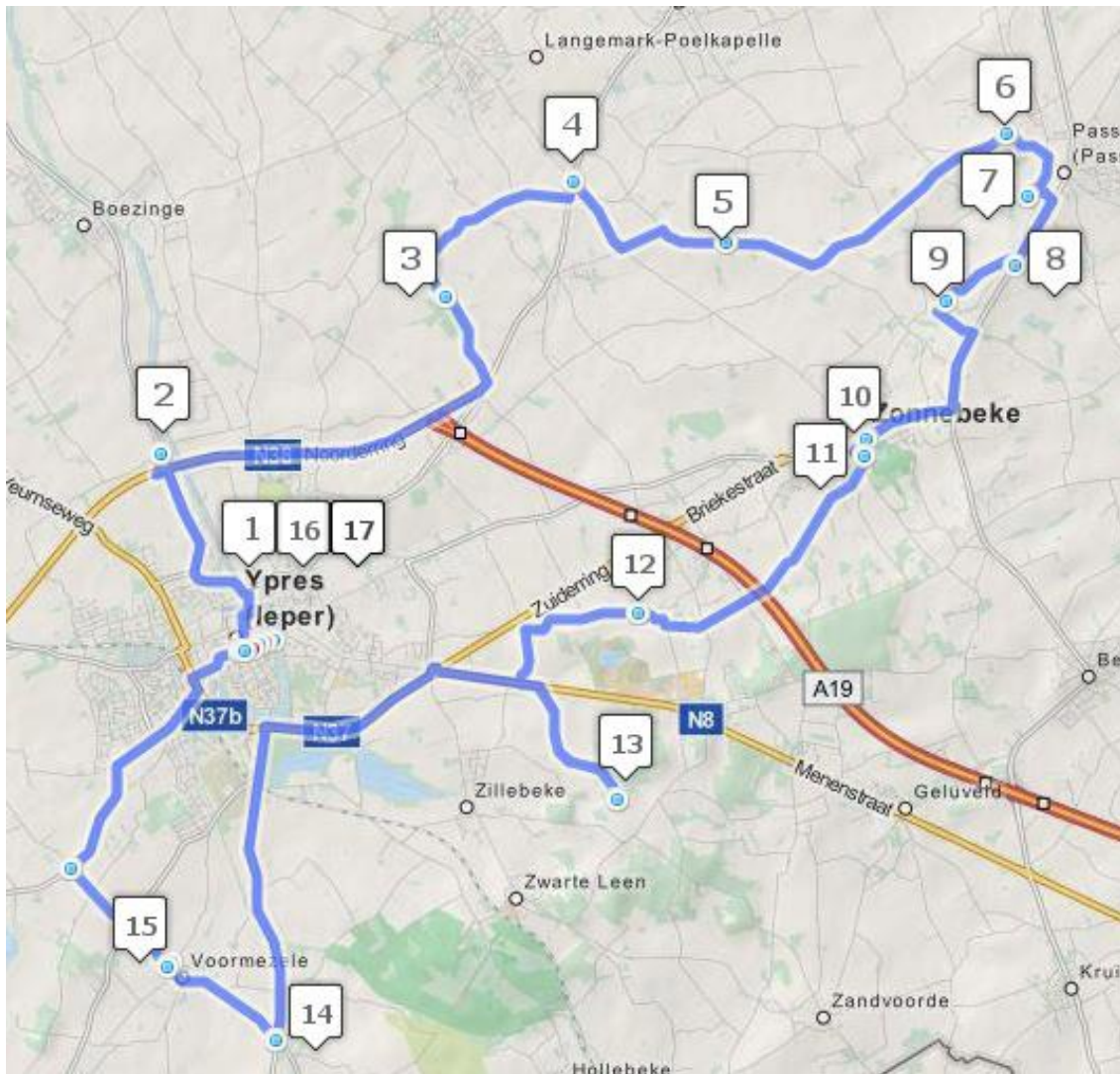
Daar het nog levensgevaarlijk is, wordt het 100 hectare grote gebied rond Vimy Ridge onderhouden door schapen en herten. Er is geen mogelijkheid om het gras te maaien en zo kunnen deze dieren daar prima voor worden ingezet.

Als men aankomt in Vimy Ridge, wordt men verwelkomt door Canadese studenten. Deze studenten worden in Canada voorbereid om als gids te fungeren op dit voor Canada zeer belangrijke stuk geschiedenis. Meestal verblijven zij hier 4 maanden. Dit gebeurt ook in Beaumont-Hamel bij het New Foundland Memorial. Een van de eisen is dat ze ook de Franse taal kennen. Ze moeten ook een EHBO-diploma hebben, rijbewijs, geldig paspoort en toestemming om hun studie te onderbreken en deze bij terugkomst in Canada weer te mogen hervatten. En als laatste een geldig visa bezitten voor Frankrijk.

Wij hopen, als Royal Canadian Legion Branch 005, dat u een leerzaam en bijzondere herinnering overhoudt aan deze voor ons allen zeer belangrijke herdenking die in deze dagen plaatsvond.

De 100^e herdenking van de slag om “Vimy Ridge”.

Canadese Herdenkingsroute omgeving Ieper. "14 –"18

1. Lakenhalle Ieper.
2. John McCrae site.
3. Monument voor het 10th Canadian Battalion en het 16th Canadian Scottish Battalion.
4. Het Canadese Herdenkingsmonument te Sint-Juliaan.
5. Monument van het 15th Battalion (48th Highlanders of Canada).
6. Passchendaele New British Cemetery.
7. Passchendaele Canadian Memorial.
8. Monument van het 85th Canadian Infantry Battalion – Nova Scotia Highlanders.
9. Tyne Cot cemetery.
10. Herdenkingsplaat voor D.21 Battery, Canadian Field Artillery.
11. Memorial Museum Passchendaele 1917.
12. Princess Patricia's Light Infantry Memorial.
13. Hill 62 (Sanctuary Wood) Canadian Memorial.
14. Gedenkteken voor de tunnelgravers te Sint-Elooi.
15. Begraafplaats Voormezele Enclosure No.3.
16. In Flanders Fields Museum.
17. Menin Gate.